

Latviešu valodā izdots arī romāns

Zirneklis istabas stūrī, 2019

Rakstniece Nikija Ouena māk kāpināt un noturēt spriedzi, par to šaubu nav. Arī viņas nākamais psiholoģiskais trilleris par dakteri Mariju Martinesu, kura cieš no Aspergera sindroma, ir tikpat nervus kutinošs kā “Zirneklis istabas stūrī”.

Foreword Reviews

Jaudīgs, aizraujošs, adrenalīna piesātināts trilleris, kuru nav iespējams aizmirst.

Kimberlija Čembersa, kriminālromānu rakstniece

Romāns “Bīstamie faili” ir spēcīga, piesātināta un ļoti atšķirīga lasāmviela. Autore iekaro lasītāja uzmanību jau no pirmajām grāmatas lappusēm.

Love Reading

Lasot Nikijas Ouenas romānus, šķiet, ka elpošana paātrinās un sirds sitas daudz straujāk.

New Books Magazine

Lasīt šo romānu ir kā vizināties pa amerikāņu kalniņiem, arī te ir pārsteidzoši un elpu aizraujoši pagriezieni un virāžas, tomēr visvairāk piesaista tieši Marijas tēls, kas ir visu notikumu epicentrā. Ar nepacietību gaidu, lai uzzinātu, kurp Nikija Ouena un daktore Martinesa mūs aizvedīs nākamajā reizē.

Katrīna Raiena Hovarde, rakstniece

Nikki Owen
THE KILLING FILES

BĪSTAMIE FAILI

NIKIJA OUENA

No angļu valodas tulkojusi
Ligita Lukstraupe

821.152.1-31
Ou 001

Nikki Owen

THE KILLING FILES

Copyright © 2016 Nikki Owen Limited

First published in Great Britain 2016 by Harlequin Mira, an imprint of HarperCollinsPublishers.

Vākam izmantots attēls © iStockphoto.com/passigatti

Arņa Kilbloka vāka dizains

Nikija Ouena

BĪSTAMIE FAILI

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projektu vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Dace Markota*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-554.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ligita Lukstraupe, 2019

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā Apgāds Zvaigzne ABC, 2019
ISBN 978-9934-0-7872-9

Braienam. Tas tev, *Mr. Blue Sky*

I. NODAĻA

Slepena ieslodzījuma vieta, mūsdienas

ISTABĀ IR TUMŠS un mitrs. Lāgā nevar redzēt. Mani noķēra, tik daudz es zinu, tikai nezinu, kurš. Vai Projekts? *MIS*? Vēl kāds cits? Nav skaidrs, kā es nonācu šeit. Nav ne jausmas, kā aizbēgšu.

Paceļu galvu, bet tā šķiet smaga kā kartupeļu maiss. Mazliet atgāžu to atpakaļ. Elpa ir karsta, gaiss kā bieza un asa vilnas sega skrāpē seju, un palēnām, kamēr paceļas tāds kā skatuves priekšskars un acis aprod ar tumsu, es sāku saskatīt masīvu lietu sīkākus apveidus. Kur es esmu?

Istabā. Tā liekas, bet pārliecības man nav. Kur tad? Kamerā? Vai atkal esmu ieslodzīta cietumā? Mani taču attaisnoja. Es esmu brīva, sev saku. Neesmu vainīga, nevienu neesmu nogalinājusi, tomēr, pašai sev atkārtojot šos vārdus, nez kāpēc tie nešķiet pareizi, es vairāk jūtos kā nonākusi nepareizā vietā, kā pašos pamatos sajaukts kods.

Ievelku elpu, tad vēlreiz. Acis sāk pierast pie pustumsas, un skatiens pamana apveidu sīkas detaļas. Istabas stūris, loga fragments – vien kopējā attēla atsevišķi zibšņi. Ieraugu tādu kā sēdekli, iespējams, galdu, bet zem tā nekā nav. Gaiss ir pārāk melns, lai apskatītu visu, gaisotne kā lipīgs piķis maigo dienasgaismu pārvērš karstā, smirdīgā naktī, un adrenalīns ar

īsiem, spalgiem trauksmes zvaniem sāk ātrāk dzīt asinis uz priekšu. Šeit nav droši.

Tad es to sadzirdu – čabošu kustību.

– Kas tur ir? – Mana balss čaukst sausi kā kokvilnas pogaļa – nez, cik sen es pēdējoreiz dzēru –, tikmēr smadzenes aprēķina notikumu vietu un laiku, ņeroties pie visām informācijas druskām, kas vien palikušas atmiņā. – Kas tur ir? – atkārtoju, tomēr atbildes nav, ir tikai tumsa. Manī raisās bažas, bet es tās apspiežu, jo nevēlos ļauties panikai, nevēlos sašļukt šeit un tagad.

Koncentrējies! Elpo! Dzirdu kādu elpojam, tādus kā čukstus gaisā. Paveros mazliet pa kreisi un sakopuju atlikušās maņas, bet gandrīz negribas atzīt, ka tādas vispār ir. Vai es viņus te ieslodzīju, lai kas tie būtu? Vai tā to sauc – tiešs trāpījums? Vai es mēģināju viņus nogalināt? Priesteri gan es nenogalināju, tomēr tobrīd tiesā sēdes laikā pati par sevi šaubījos. Un vēl tās briesmīgi šaustošās domas. Ja nu es piedalījos kādā Projekta operācijā un šis ir tā sekas? Ķermenis uz grīdas man blakus, manis savainots, tagad gaida nāvi. Iespējams, vēlāk manas atmiņas par nogalināšanu izgaisīs.

Cenšos, lai rumpis būtu pēc iespējas stingāks, neuzdrošinoties pakustēties. Kā es šeit nokļuvu? Sasprindzinu smadzenes, pieslēdzu kognitīvo domāšanu, bet, lai kā cenšos, nekas nenotiek, it kā atmiņa būtu izdzēsta.

It kā tas, kas es esmu, patiesībā neeksistētu.

Nu jau tas cilvēks elpo seklāk, asāk un čerkstošāk. Zinu, kā skan asiņošana: ieelpa kļūst asi griezīga, bet šoreiz tā nav. Tomēr šai elpai piemīt steidzīgums, izmisums, kuram nerodu izskaidrojuma, tikai nesaprotu, kāpēc tā. Esmu ārste, tā tad man jāzina pazīmes, taču nespēju tās definēt. Kas man lēcies?

Trīsreiz nomirkšķinu acis un pielieku visas pūles, lai koncentrētos, lai atkal ieslēgtu smadzeņu darbības režīmu, un vēlreiz pievērsos istabai, atbildes meklējot tur. Apmales. Tās

grimst melnumā, lai gan augstāk logā ir sprauga gaismas strēlei, kas krīt uz grīdas no manis pa kreisi.

Tad es to ieraugu – roku – un noelšos.

Es pārbraucu ar pirkstiem pār šo locekli – slaidu, ļenganu plaukstu ar pienbaltu ādu, kas ļoti atšķiras no manām rokām, kuras ir muskuļotas un saulē iedegušas, ar apgrauztiem nagiem un melnumiem ādas krokās. Pat tumšajā telpā redzams, ka šī roka ir tīra kā nopucēta.

Nenovēršu uzmanību no ķermeņa un vēlreiz mēģinu vaicāt, kas tur ir, un, gaidot atbildi, instinktīvi skaitu sekundes. Skaitļi mani nomierina, un sekundes pa pāriem krājas kaudzē, darbība – manī birstošais nemiers – vismaz pagaidām pierimst, bet, kad vēlreiz jautāju, kas tur ir, un neviens neatbild, pār manām lūpām izlaužas vaids. Urīna krāsas gaisma jau gandrīz izzudusi, tomēr es nez kāpēc sāku saskatīt kaut ko pazībam acu priekšā. Garš rumpis T kreklā. Elegants balts kakls. Galvaskauss.

Seja.

Gaisu pāršķeļ kliedziens, un mani šokē atskārta, ka kliezdu es pati. Aizturu elpu, nervozi mētāju rokas augšā lejā un cenšos pavirzīties uz priekšu, nost no sēdekļa, bet tad asinis sastingst. Jo tur ir seja, tā veras manī, es pazīstu šo seju. Noskūti mati, asi vaigukauli, spraudziņa starp zobiem un bāli zilas acis, tās mirdz pat šajā piķa melnajā tumsā. Mana sirds atsāk strauji pukstēt, krūtis sažņaudzas. Kā gan viņa var atrasties šeit? Kā es to pieļāvu? Tagad briesmās esam mēs visi, pilnīgi visi.

– Sveika, Dok, – balss atskan no galvas uz grīdas.

Es aizmiedzu plakstus, jo nevēlos ticēt notiekošajam, un klusībā atkārtoju algoritmu, veltīgi mēģinot nomierināties.

– Dok, viss kārtībā. – Balss pland vējā kā kokvilnas palags, tā šalc kā zaļa zāle. – Dok, man viss kārtībā.

Es atveru acis. Milimetru pa milimetram pakāpeniski ļauju skatienam paveikt to, ko smadzenes negrib saprast.

Tur atrodas mana draudzene. Mana pasaulē vienīgā draudzene guļ uz grīdas, sarāvusies čokurā man blakus.

– Patrīcija? – Es it kā pārbaudu šo vārdu. – Tevi izlaida no Goldmutas cietuma.

– Jā. Vai atceries, ka es tiku nosacīti atbrīvota? Divus mēnešus pēc tevis.

Apjukums, satraukums. Tie ātri šaudās pa galvu. – Tu esi šeit. Kāpēc tu esi šeit?

– Tāpēc, ka mēs esam viņu varā. – Draudzenes balsij joprojām piemīt iriem raksturīgais ritms, kādu atceros, tomēr tā kļuvusi čerkstoša, tāda kā ieplaisājusi. – Projekts mūs noķēra. No viņiem vairs nevar noslēpties.

Projekts mani atrada, lūk, kāpēc es pamodos šajā telpā. Viņi ir iedzinuši mūs lamatās, un pastāv viens vienīgs iznākums – kādam jāmirst.

– Mums jātiek prom. Saki: kā tu jūties, vai neesi ievainota? – Es ieklausos, gaidot atbildi, bet dzirdu tikai klusumu. – Patrīcija? – Atbildes nav, ne zilbes, bet es turpinu tumsā vēl un vēlreiz saukt viņu vārdā. Kad beidzot pārstāju saukt draudzeni un atkrītu atpakaļ, mani pārņem bailes – bailes pašai no sevis, no tā, kas esmu. Jo tieši es esmu to izdarījusi. Es liku tam notikt. Triecu un triecu galvu atpakaļ, kliežu un brēcu biezajā, melnajā tumsā. Kāpēc es neatceros, kā šeit nokļuvu? Kāpēc nepazīstu šo vietu? Kāpēc?

Kāpēc?

Vientuļa, liela asara norit man pār vaigu. – Nemirsti. – Vārdi izlaužas nedzirdami, neaicināti. – Lūdzu, nemirsti.

Manas acis meklē Patrīcijas ķermeni, roku vai kāju – jebko, kas mani pārliecinātu, ka viņai nekas nekaiš, ka manai draudzenei viss kārtībā.

– Lūdzu, piedod, – saku. – Lūdzu, piedod. Lūdzu, piedod. Lūdzu, piedod.

Es apklustu, ievelku plaušās gaisu un ieklausos, cenšoties sadzirdēt dzīvības pazīmes, bet turpmāko desmit ilgo sekunžu

laikā biezajā, netīrajā gaisā dzirdama tikai viena skaņa – manis pašas griezīgā elpa.

Salamankas kalni, Spānija

Līdz ieslodzījumam 34 stundas un 59 minūtes

Saule žilbina. Aizsperu prom skriešanas apavus, pielieku plaukstu pie pieres un piemiegtām acīm veros tālumā; es ieklausos, kā no rīta mostas kalni. Cikāžu čirkstināšana, sausās vasaras zāles čaboņa vējā, citronu un apelsīnu koki, kuri nolikuši zem smagās augļu nastas un gaisā izšļāc citrusu aromātu, attāls kalnu kazas blējiens – tagad esmu iepazinusi visas šīs skaņas, tās ir kļuvušas par manas ikdienas daļu. Manu kokos ieslēpto villu ieskauj seši zaļgani, blāvi drošības kameru objektīvi, aptverot visu īpašuma teritoriju. Salamankas zeme pamazām mostas.

Es paņemu kafijas krūzi, izdzeru to sausu un dodos iekšā, skaitot soļus, kamēr terakotas flīzes saldē pēdas. Viens, divi, trīs... Pēdas tik iet uz priekšu, līdz pienāk divdesmit četri, un es apstājos pie izlietnes, bet skatiens neko nepalaiž garām. Nolieku krūzi, paņemu baltu dvieli un noslauku vakar vakarā lietotos traukus – vienu šķīvi, vienu nazi un dakšiņu un vienu mazu vīna glāzi. Pavērusi metāla trauku skapi, es salieku tajā traukus, tie satilpst pavisam viegli, jo vairāk nekā neaizņem šo plašo, nevainojami tīro plauktu.

Nopētu pārējo virtuvi un visu nolieku savā vietā. Viena panna, viena balta krūka ar septiņus milimetrus garu skrambu roktura iekšpusē, metāla katliņš, kur sasildīt pienu naktī, kad saule atpūšas un debesis uzmet nakts segu, pie kuras līdz rītam spīd un mirgo zvaigznes. Es saskaitu un to paturu prātā, tad apmierināta, ka viss ir pareizi un nekā nav pazudis, aizveru trauku skapjus un, augstu gaisā pacēlusī rokas, norunāju tekstu, kuru atkārtāju ik dienu, kopš šeit paslēpos no Projekta un *MI5*.

– Es esmu doktore Marija Martinesa. Man ir trīsdesmit trīs gadi. – Pirksti tirpst siltajā gaisā, pa atvērto lodziņu iepūš maigs vējš, saplaisājušais koka rāmis vēl stingri turas. – Es neesmu vainīga slepkavībā. Es esmu brīva.

Pastiepu rokas vēl tālāk nekurienē, mani muskuļi stiepas tukšajā telpā ap mani, kamēr, kā ierasts, atgādinu pati sev, kas es esmu, jo baidos, ka, to nesakot, pavisam pazudīšu. Rokas plešas kā dzirnavu spārni, muskuļi ir sasprindzināti un spēcīgi, un, kad es pagriežos pret plīts stikla durtiņām, redzu savu atspulgu: brūnās acis aizsedz zaļas kontaktlēcas, melnie mati izbalināti līdz platinblondiem un kumšķiem vien piespiesti pie mazā galvaskausa, miesa uz sejas un locekļiem – stipri nosauļota, biezas un dziļas grumbas ievilkušās raupjajā ādā uz elkoņiem, potītēm un ceļgaliem.

– Es esmu doktore Marija Martinesa. Man ir trīsdesmit trīs gadi, – atkārtuju, ievelku elpu, noliecos un pastiepu rokas, līdz plaukstas atspiežas pret grīdu. Flīzes saldē man ādu, un sīkās, asās adatiņas atgādina, ka esmu dzīva. – Es neesmu vainīga slepkavībā. Es esmu brīva.

Dzeltenie rīta saules stari sasilda seju. Pieveru acis un to visu ieelpoju sevī, es kustos, izpūšu gaisu un sveicinu sauli, mans ķermenis pilnībā paklausa prātam, kamēr es vēlreiz un vēlreiz izrunāju savu skandējamo, un dziedējošie atkārtojumi padzen domas, ļaujot smadzenēm atpūsties no miljoniem kognitīvo savienojumu, kurus tās automātiski veic ik sekundi kā dienā, tā naktī. Tad metos ceļos, norūdītā āda skar terakotas flīzes, un es izliecu muguru pret griestiem, bet acis neatveru, jo domās cīnos ar ainām, ko esmu redzējusi senāk, – ainām no trokšņainā, sūdiem apaugušā cietuma, kur mani turēja, no tiesas sēdēm un piekaušanas, no atklāsmēm par Projektu kopumā un tā netīro noslēpumu driskām. Es elpoju un cenšos ļaut domām aizplūst, tikmēr, sasprindzinot un atslābinot rumpja muskuļus, mugurkauls ieliecas un izliecas; es jūtu, kā muskuļi smeldz un stiepas pēc skriešanas svaigā gaisā. Šorti

ir savilkušies uz augšu un griežas ādā, sviedros izmirkušais krekliņš līp pie miesas un nejauki kairina, tomēr es turpinu koncentrēties un īsu brīdi ļauju smadzenēm neprātot par to, kas es esmu, vienlaikus nemitējos skandēt un ne mirkli neaizmirstu, jo kas gan mēs būtu bez apzinātām domām.

Desmit minūtes paiet, svaigā gaisā kustoties pa agrās rīta saules apspīdētajām flīzēm, un, kad esmu beigusi, pieceļos kājās, izelpoju un atveru acis. Tajās iespīd saule, un es samirkškinu, kamēr skatiens pielāgojas dūmakainajai dienai, kas mani laiski gaida, un prāts labpatikā piefiksē, ka apkārt nav neviena cilvēka, kas gribētu uzrunāt mani, nedz arī sabiedrisko spēlīšu, kuru noteikumus nāktos izprast. Es pagriežos pret izlietni. No trauku skapja pa kreisi izņemu mazu glāzi, piepildu to ar ūdeni un izdzeru, mutē jūtu svaigumu, izskaloju glāzi un nolieku to atpakaļ.

Pārlicinājusies, ka viss ir savās vietās, noslauku plaukstas pret skriešanas šortu dibenu un kātoju uz viesistabu, juzdamās pateicīga par šo ikdienas rituālu, par tā katru pašas izveidoto posmu. Kopš pametu cietumu un ierados šeit, lai paslēptos no Projekta un *MIS*, katru rītu skrienu un nodarbojos ar jogu, tad trīs stundas veltu, meklējot un piefiksējot jaunākos ziņu sižetus par skandālu ar ASV Nacionālās drošības aģentūras¹ *PRISM*² programmu un visiem teroristu veiktajiem noziegumiem vai apdraudējumu kibernetiskajai drošībai, kuros, manuprāt, varētu būt iesaistīts Projekts.

Tas notiek brīdī, kad, ienākot viesistabā, paeju garām koka redeļu kastēm uz grīdas. Nezinu, vai par impulsu kalpojusi doma izanalizēt jaunākās ziņas par Nacionālo drošības aģentūru, vai arī tas, ka pagājušonakt slikti gulēju un ik pa brīdim, baiļu sviedros izmirkusi, modos no murgiem par cietumu, bet

¹ *US National Security Agency*, turpmāk tekstā *NSA*.

² *Program for Robotic Intelligents Sensing and Mechatronics* jeb *PRISM* – *NSA* izlūkošanas programma masveida informācijas vākšanai elektroniskajos saziņas līdzekļos.

ši atmiņu skrandā uzplaiksni ātri un spilgti, nevis kā miglainie sajūtu mākoņi, kas parasti parādās, šādām reminiscencēm uzpeldot virspusē. Tomēr šoreiz zibenīgi kā no elektrošoka dzēliena mans prāts pārslēdzas no tā, kas atrodas manā priekšā, uz to, kas tajā iekšā, – uz dziļi noslēptu narkotiku reibuma izkropļotu atmiņas fragmentu.

– Nē! – mana vientuļā balss skaļi iegriežas klusumā, un no visapkārt augošajiem apelsīnu kokiem gaisā paceļas putni un izklīst kur kurais.

Es pieķeros pie virtuves izlietnes. Tagad šis process, šī sajūta jau ir pazīstama – aizvadīto gadu laikā tā ir piemeklējusi bieži –, tomēr, tiklīdz prāts cenšas atsaukt atmiņā kaut ko, kas noslēpts dziļi zemapziņā, mani pārņem bailes.

Kaut ko no manas pagātnes.

2. NODAĻA

Salamankas kalni, Spānija

Līdz ieslodzījumam 34 stundas un 56 minūtes

PIEPEŠI ES VAIRS NESTĀVU savā virtuvē Salamankā, bet atrodos baltā slimnīcas palātā, kuru jau tik labi pazīstu no sapņiem un nakts murgiem.

Man ir piecpadsmit gadu, gari, tievi locekļi un locītavas, kas neveikli izspīlējas kā tādām stirnēnam. Sēžu metāla gultā, izslējusies kā robots, un mana garā, biezā un nespodrā melnā bize vēl nav nogriezta, mati nesavākti guļ uz baltā slimnīcas krekla, bet vasarraibumi klāj veselīgo, saules apmiļoto ādu, kas ir mīksta kā kašmirs, – dzīve tajā vēl nav ievilkusi nevienu rievu. Elektrokardiogrāfa sensori ir pielīmēti pie mana plakanā krūškurvja un iekritušā vēdera, fonā zum sirdsdarbības monitors – tuk, tuk...

Pagriežu galvu un ieraugu viņu. To cilvēku. Spēji ievelku elpu, tomēr nav nekāda pārsteiguma, nekādu tūlītēju bažu, it kā es viņu būtu gaidījusi, it kā šobrīd notiekošais būtu tik ierasts, ka man sagādā savādu mierinošu komfortu.

– Tavi dzīvībai svarīgie orgāni ir kārtībā, – vīrietis saka. Viņam ir skotu akcents, katrs vārds izskan kā nogriezts ar nazi, kā lēni ieskrūvēta skrūve. – Vai vari pateikt, kas es esmu?